

MŮJ ŠKOLNÍ IDEÁL

Když jsem byla ještě malá holčička v růžové sukénce a stříbrnou korunkou na hlavě a zvláště smotanými vlásy hrající si s panenkami a hradem, přemýšlela jsem, jak bude vypadat moje budoucnost.

Vezmu si bohatého muže, budu mít velký dům a krásné auto, budu slavná.

Ale jak čas plynul a z panenek se stala aktovka plná knih a sešitů, věděla jsem, že to není tak jednoduché jako sestavit správně hrad pro panenky.

Najednou se z malé princezny stala slečna rozhodující se na jakou cestu se vydá, nahoru ke svému snu?

Snažím se být chválena rodiči za dobré výsledky, mít více znalostí a více se orientovat ve světě dospělých i za hranicemi vlastního bytu.

Škola je jako počítačová hra, když zklamete a svou figurku necháte umřít, musíte se vrátit na začátek. A při lepší kondici a větší míře znalostí a dovedností postupujete do vyššího levelu. Cesta je dlouhá a trnitá, není v žádném případě jednoduchá, ale za konečný cíl a prapor na vrcholu to stojí.

Čas plyne - ještě nedávno jsem se učila abecedu a základní barvičky a dnes už řeším složité rovnice a právní zákony, stojím uprostřed své cesty...

Věřím, že podle mého - a možná i vašeho - ideálu by mohla být škola jen taková procházkou růžovým sadem, ale zamyslete se: to by vzdělání měl každý procházející se hlupák a my, kteří se poctivě učíme, bychom nijak nevynikli. Snad právě proto byla nastavena laťka státní maturity, obyčejní chodci nepřeskočí.

Denisa Kučerová, TRIVIS SŠ veřejnoprávní, Karlovy Vary